

Hi ha cases que s'enfonsen per dins

Qui sap si primer va caure el sostre, l'idil·li, i després les parets, el desig

Foto: Binomialphoto

Si veiessis la façana no ho diries. És bonica, venen ganes de viure-hi. T'hi podries imaginar tres habitacions i cuina i lavabo i llits per fer-hi l'amor i taules per prendre cafè i balcons, a la banda del darrere, on plantar-hi flors.

Però, saps?, la casa es va enfonsar per dins aquest dimarts 20 de novembre. I si ara n'obriessis la porta, no veuries les dues persones que hi vivien estimant-se impacientment al replà, sinó pedres, totxanes partides per la meitat i, amunt, el cel destapat. Faries dues passes i esquivaries un toll d'aigua, de la pluja que no se n'acaba d'anar mai. Veuries una buidor immensa que et faria mal perquè et retrobaria amb una buidor teva, de no saps ben bé quan.

Els fonaments no devien ser prou sòlids, podries sospitar, mentre allà on hi havia el menjador xutaries sense voler un vidre i es trencaria en trossets minúsculs. Però qui sap si primer va caure el sostre, l'idil·li, i després les parets, el desig. Si la primera esquerdada va venir de sota: del pou de l'engany. Si es va enfondrar sobtadament o si l'avis es pronunciava de fa temps i es tapaven els ulls mútuament.

Digue'm, de qui és culpa que la casa bonica hagi mort? Com pot ser que ningú hagués escoltat res? On són, ara, ells?

Aquí ja ningú toca la pell a ningú. No hi ha orgasmes ni llençols bruts. No hi ha paraules al safreig ni plats per rentar ni roba estesa per recollir. No queda rastre dels seus noms ni d'una de les vint-i-set escales que devien baixar a quarts de vuit atabalats.

No queda res més que una façana, immòbil, fent veure que no passa res. Si t'hi apropessis i la toquessis, sentiries amb quina discreció pot arribar a tremolar una porta quan sap que mai et tornarà al mateix lloc.